

Eens een ondernemer, altijd een ondernemer

MARTIN VAN GILS NU: "IN DE POLITIEK GAAT HET ALTIJD MIS ALS IEDEREEN DE BAAS WIL SPELEN." ROBIN HILBERINK

Hij is een groot bewonderaar van Caroline van der Plas, was bijna priester geworden en is een van de grondleggers van Woonboulevard Oldenzaal. Ook al is hij inmiddels 80, Martin van Gils is nog steeds betrokken bij het wel en wee van het familiebedrijf. Gesprek met een ondernemer die altijd onderweg was.

STEPHAN SCHEPER

Oldenzaal

anaf zijn dakterras in de Stadsbleek heeft Martin van Gils een schitterend uitzicht op een groot deel van de stad. Twee markante gebouwen springen het meest in het oog: de torens van de Antoniuskerk en die van de machtige Plechelmusbasiliek. Toch mooi meegenomen voor een man die nooit misdienaar was, maar ooit voorbestemd leek tot een carrière in de Rooms-Katholieke Kerk. Als oudste uit een katholiek gezin met zeven kinderen bracht hij zeven jaar door op een seminarie in Valkenburg.

Hoe dat zo kwam?

"In de 6de klas lieten de paters bij ons op school films zien. Films over paters die naar de eskimo's waren gegaan of paters die op een motor door Afrika reden. Nou ben ik nogal een avontuurlijke jongen en dat wilde ik ook wel. Halverwege de jaren 50 had je een hele andere tijd. In katholieke gezinnen werd je dit vaak een beetje aangepraat." De jaren op het seminarie waren voor hem geen vervelende of moeilijke tijd. "Drie keer per jaar mochten we naar huis, maar we wisten niet anders."

Handen boven dekens

"Toen mijn oudste zoon Patrick naar het internaat in Azelo ging, vond mijn vrouw dat verschrikkelijk. Terwijl hij daar gewoon zijn eigen kamer-tje had. In het klooster sliepen we met dertig jongens op een zaal. En kwam de broeder langs om te kijken of je de handen wel boven de dekens had." Na zeven jaar kwam Martin definitief terug naar huis. Hij had er geen zin meer in. "Je werd wijzer, zag toch wat meer van de wereld. Mijn moeder vond het heel erg dat ik terugkwam, mijn vader niet."

Het seminarie werd ingeruild voor de meubelfabriek van zijn vader Gerrit. In de vakantieperiodes was hij daar al vaak te vinden om zijn vader een handje te helpen bij het schuren van de stoelen en andere karweitjes. "Vanaf het begin heeft mijn vader me altijd alles laten doen. Als jij denkt dat dat moet, zei hij altijd, dan moet je dat ook doen. Ik heb nooit tegen-spraak van hem gehad."

Altijd aan het front

Samen met zijn broer Gerie bouwde Martin het bedrijf uit tot de huidige Woonboulevard Oldenzaal. Een echte verklaring voor dat succes kan hij niet geven: "Ik zat altijd wel aan het front. Ging de hele wereld over om meubels te kopen. Naar de Filippijnen, Japan, Thailand, Indonesië, Amerika. Daardoor was ik niet vaak thuis, maar dat was ik natuurlijk al gewend."

Waar Gerie samen met Martins jongste zoon Mark de leiding heeft van het familiebedrijf houdt zijn zoon Laurens zich bezig met de inkoop en de administratie. Patrick (zijn derde zoon) is eigenaar van zijn eigen meubelzaak. Op de Meubelboulevard, dat wel.

Zijn eerste huwelijk was geen succes. "We trouwden veel te snel." Na zeven jaar volgde de scheiding. Inmiddels is Martin 44 jaar gelukkig getrouwd met Ingrid. Lachend vertelt Van Gils dat hij waarschijnlijk de enige Nederlander is die toestemming kreeg van de kerk om twee keer in de kerk het ja-woord te mogen geven. Zelf vermoedt hij dat die coulance van de kerk werd ingegeven door zijn langdurige verblijf in Valkenburg. "Mijn moeder was in elk geval heel erg blij dat we in de kerk mochten trouwen."

Vijftien jaar geleden haalde Martin van Gils de kranten met het nieuws dat hij betrokken was bij de oprichting van een nieuwe politieke partij: de Sociale Liberale Partij Nederland. Goed voor minstens vijftig zetels in de Tweede Kamer, was destijds de optimistische inschatting. Een ambitie die nooit werd verwezenlijkt. Uiteindelijk ging de partij (en het gedachtengoed) geruisloos op in de LPF van Pim Fortuyn. Martin vertelt dat de SLPN eigenlijk een bedenkfel was van zijn broer Jan. "Hij is ermee begonnen, maar ik stond er wel achter. Ik was het helemaal eens met Pim Fortuyn. Maar in de politiek gaat het altijd mis als iedereen de baas wil spelen. Na de moord op Fortuyn ging de LPF daardoor ook naar de knoppen", zo geeft hij aan.

De opkomst van de BoerBurgerBeweging doet hem goed "Net als Johan Derksen heb ik op Caroline gestemd, omdat zij praat zoals ik praat. Midstanders hebben dezelfde problemen als de boeren: de regering doet niks voor ons! Dat de VVD nog zoveel stemmen krijgt, is mij een compleet raadsel. Ik hoop dat Caroline het gaat redden en dat ze de goede mensen weet te krijgen. Mensen die niet de baas willen spelen. Tot nu toe pakt ze het goed aan. Ze heeft de gunfactor."

Op de set van 'Dallas'

In zijn penthouse verklappen kasten vol met dvd's en video's zijn voorliefde voor films: "Ik ben gek op films en boeken over de oorlog. Mijn broer Jan had vroeger een videotheek in de stad. Kochten we films in Amerika, die we hier weer verkochten. De oorlogsfilms van ons bedrijf Palma Video gingen het hele land door."

Tijdens een van die tripjes naar Amerika belandden Martin en Ingrid op de set van de populaire tv-serie Dallas, waar ze Joan Collins voor de camera's aan het werk zagen. "Nu heb ik alle tijd om films te kijken en kijk ik er niet meer naar."

Nog steeds veel ideeën

Nog steeds komt Martin vaak in de zaak. Ook omdat hij er zijn eigen winkel heeft ('Meubelvoordeel', alleen op vrijdag, zaterdag en zondag geopend).

"Eigenlijk belachelijk als je er goed over nadenkt", zegt de Oldenzaalse ondernemer met een lach. "Maar ik doe dit voor de lol. Ik heb mijn zoon geholpen om Pronto naar Oldenzaal te halen. Dat dat gelukt is, daar zijn we heel blij mee. Anders waren ze misschien naar Enschede gegaan en hadden we daar last van gehad. Ik ben nog met een formule bezig die we moeten hebben. Als je behoudend bent, maak je minder fouten maar bereik je ook minder. Ik heb nog steeds veel ideeën en dat moet ook!"
